

УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТІ

ПРОЛІТАРІ ВСІХ КРАЇВ, ЄДНАЙТЕ СЯ!

UKRAINIAN LABOR NEWS

Виходить два рази на тиждень — в середу і суботу. — Published semi-weekly — on Wednesday and Saturday.

CORNER FRITCHARD AVE. & MCGREGOR ST.

WINNIPEG, MANITOBA, CANADA.

PIK V.

4. 45.

СЕРЕДА, 6. ЧЕРВНЯ 1923.

WINNIPEG, MAN.

WEDNESDAY, JUNE 6th, 1923.

No. 45.

VOL. V.

В РУРСЬКІМ БАСЕЙНІ ПОЛІЦІЯ ПЕРЕВОДИТЬ МАСОВІ АРЕШТОВАННЯ КОМУНІСТІВ.

В ПОЛУДНЕВІЙ ЧАСТІ РУРСЬКОЇ ВИБУХАЮТЬ НОВІ РОБІТНИЧІ СТРАЙКИ.

Много індустриї замкнено через вибух страйків.

БЕРЛІН, 4. червня. — В той час як німецька поліція арештує в Рурській басейні сотні комуністів, страйки поширюються там дальше. Виглядає, що програма страйків була наперед дуже старанно виготовлена і тепер вона переводиться в життя поміж перешкод. В той час як поліція переводила арештування комуністів в Бохумі і Дортмунді, свіжі страйки в полудневій Рурській спричинили замкнення многих індустриї.

Німецька поліція, частинно зреагрована в Рурській в цілі завдання комуністичних повстань, працює на військовий спосіб. Літаючі шwadронні цих уоружених людей орудують цілі блоки приміщень, в яких мають укриватися комуністи, і переводять від дверей до дверей перешукання.

В Дортмунді поліція арештувала 500 комуністів.

В Дортмунді арештовано 500 комуністів. Майже кожний з них був уоружений, а многи дома, на які зроблено наїзди, виглядали на цілі арсенали, маючи пивниці заповнені амуніцією.

Много бизнесових домов і рестаурацій, до яких заходили комуністи, поліція замкнула, вікна в них позабивала а двері засунула на замки і колодки.

50 арештовано в Герде.

В Герде арештовано під час кількох наїздів 50 комуністів. Між ними було кілька жіщин.

В Бохумі арештовано 16 комуністичних провідників.

БЕРЛІН, 1. червня. — Делегаша до "Фоссіше Цайтунг" каже, що в Бохумі поліція зробила наїзд на комуністичні приміщення і арештувала 16 комуністичних провідників.

Підчас наїзду захоплено документи відносичні до комуністичної організації. На підставі цих документів вдаючися перевести арештування комуністів в інших містах та забрати вибухові матеріали.

Рішучі домагання робітників до правительства.

БЕРЛІН, 2. червня. — В парламенті відбувся тут мітинг, на яким були присутні робітничі депутати з Рурської і всіх частей Німеччини, соціалістичні і комуністичні послы до парламенту та представники правительства.

На мітингу многи робітничі делегати поставили домагання, щоби вся платня робітникам була опорта на вартості золота та щоби не була менша як половина довоенної платні в золоті.

На 220 делегатів 36 соціалістів і 71 комуністів.

В мітингу взяло участь 220 робітників, з того 36 соціалістів і 71 комуністів. Вони прийшли до Берліна, як самі казали, щоби зарплатестувати перед правительством Куна проту невинности високого кошту прожитку та інших кривд, та домагалися скорой акції помочи.

Двох убитих підчас заворушень в Саксонії.

БЕРЛІН, 2. червня. — "Червоної" знова розпочали заворушення в Саксонії. В Бавшен коло Дрезна між робітниками і поліцією прийшло до боротьби, підчас котрой поліція почала стріляти в товпу. Дві особи убито а 4 цивільних і 5 поліцаїв тяжко ранено. Всіх жертв ще не почислено.

Ціни на життєві конечности в Німеччині подвоїлися.

БЕРЛІН, 1. сичня. — Зі спадом марки до 72.650 за долар ціни на життєві конечности піднялися від 50 до більше як 100 процент в порівнянні з цінами, що були на початку мая.

В кількох послідних днях ціни на найконечніші споживчі средства в Берліні подвоїлися, порівнявши їх з цінами з початком мая.

72.650 німецьких марок за одного долара.

БЕРЛІН, 1. червня. — Німецька марка дальше падає ціна на біржі. В полудне вона спала до 72.650 за одного американського долара.

Відкликання страйку залізничників в Бельгії.

БРУКСЕЛЯ, 1. червня. — Всекраєва юнія залізничників відкликала генеральний страйк, що паралелював від кількох тижнів транспортацію.

В правительственных крутах вважають, що децидуєним фактором в закінченні страйку було це, що правительство постановило покласти ще чотири річники зломж залізничників, щоби в той спосіб зломити страйк.

Поліція арештувала в Антверпі і Лїеж провідників залізничного страйку.

БРУКСЕЛЯ, 31. мая. — В Антверпі і Лїеж поліція арештувала вчера 15 членів і провідників страйкового комітету залізничних робітників. Державна прокуратурія обвинувачує їх, що вони, будучи на державній службі, творили не правну організацію з цілю шкідити державі.

Послідний звіт виказує, що страйк залізничників спричинив цілковите спараліжування товарового залізничного руху.

ЗАКАВКАЗЬКА РАДЯНЬСКА ФЕДЕРАЦІЯ.

В склад федерації входять Вірменія, Грузія і Азербайджан.

БЕРЛІН, 30. мая. — Насилиси з Москви доносять, що Грузія, Вірменія і Азербайджан об'єдналися в одну центральну републику п. н. "Закавказька Радянська Републіка".

Всі три републики згодилися на спільну господарку та податичну і військову адміністрацію.

Входячи в склад об'єднаної републики, кожда з радянських републик задержує повну внутрішню самоуправу і свої власні радянські та культурні установи.

АНГЛІЙСЬКИЙ МЕМОРАНДУМ ДО СОВІТСЬКОЇ РОСІЇ.

МОСКВА, 1. червня. — Зміст послідного меморандума британського міністра заграничних справ Корзона, який відносично до спору між Великою Британією і Сівітською Росією, скріпляє уверення, що криза, виникнувшя з домагань Англії до Росії, ще не проминула.

Меморандум повторяє старі домагання і ставить нові, однак менше настоє на відкликання сівітських представників з Персії і Афганістану які мали там вести антибритійську пропаганду.

Хоч дотепер меморандума не брали ще урядово під розвагу, то панє загально опінія, що меморандум домагається навіть більше як оригінальний ультіматум.

Не обстоють відкликання сівітських представників.

Одинокою британською уступкою є це, що замість домагати перепросин і відкликання сівітських представників з Персії і Афганістану, меморандум каже, що їх перемена на інші місця в протягу певного часу буде уважатися вдоволяючим.

Меморандум є уложений в більше приятельськім тоні як ультіматум. Він годиться на конференцію в справі обмеження територій морських вод, наколи інші держави також на це згодяться, однак бажає, щоби за той час Росія без закінчення формальной угоди признала Британіям право риболовства на три милі від берега.

Меморандум пропонує вигородження в сумі 3.000 фунтів штерлінгів в справі кореспондентки Стан. Гардінг, яка була арештована в Росії, і 10.000 фунтів штерлінгів в справі Чарлза Ф. Дейвісона, цивільного інженера, який був страчений в 1920 році.

Сівіти годяться зменшити персонал легаций.

ШТОКГОЛЬМ, 3. червня. — Делегаша з Москви каже, що Юрій Чічерін, сівітський міністер заграничних справ, зателеграфував Леонідові Красінову, який заступає сівітське правительство в Лондоні, що Сівітська Росія ради полагання російско-бритійського спору готова зменшити персонал своїх легаций в Тегерані (Персія) і Хіві (Туркестан) і порозумітися з британським правительством в виборі їх наслідників.

Воздушний перелет між Москвою і Тіфісом.

МОСКВА, 29. мая. — Вісім пасажирів підприємляють експериментальну воздушну подорож, започатковуючи один з світових найдовших торговельних полетів — від Москви до Тіфісу — на 2.000 миль.

До подорожі будуть ужити чотири аероплани німецького типу з німецькими летунами. Вони будуть остануватися в своїй дорозі чотири рази.

"Polskie wojsko"

"Gazeta Codzienna" повідомляє, що підчас бранки в Очах Великих, в Яворівщині, українські "новобранці" з Нугачева кинулися на польську комісію, розбродили жандармів і здемолювали люлька бранки. Всі книги і письма знищили. Кількох "новобранців" арештовано, решта розбрідлася.

ПОЛЬСЬКІ БРЕХНІ-ПРО ПОВСТАННЯ НА УКРАЇНІ.

Віденська "Наша Правда" з 12. мая пише:

Польська преса саме перед приїздом Фоша дуже пильно влязлась друкувати вісти про "повстання на Україні", подаючи "факти" про напади повстанців на Фрунзе — на Правобережній Україні якраз в той час, коли Фрунзе перебував у Харкові!

Нема що говорити, що такі вістки є витвір шляхецької фантазії. Харківські "Вісти" друкують цілу статтю з того приводу, доказуючи брехливість тих усіх фантастичних повідомлень і спростовуючи їх у всіх подробностях.

Для нас стане цілком зрозумілий цей атраментовий похід польської преси на Радянську Україну, коли ми пригадаємо, що в попередні наїзди петлюрівські такі вістки звязалися у пресі за кілька тижнів до справ кожного наїзду.

Тепер Польща і Франція готують нові антирадянські авантури і для підготування публичної опінії поширюють повстанні сензаций.

Одночасно з тим польська буржуазія користується "повстаннями" для оброблення галицької суспільности і утворення угодового сприятливого Польщі настрою в трудовицьких колах: мовляв, дивіться, вам нема на кого орієнтуватися, бо на той бій Збруча влада хитається і нарід повстає!

На підставі певних інформацій і повідомлень радянської преси ми можемо заявити, що в тих чутках нема нічого правдивого та що "повстанні" факти польська преса вислала з пальця.

Діяльність Галичан на Радянській Україні.

Віденський "Укр. Прапор" доносить, що "Kurjer Lwowski" в дописі з над Збруча подає такі інформації:

Всі важливі радянські інституції перенеслися з Каміньця (подільського до Винниці). Разом з ними перенеслася туди галицька організація. Цими военними алярмами і маніфестаціями на зовні сили буржуазного п'ястку, думає вона прислудувати радянський уряд до уступок. Автор статті вважає неправдоподібним, щоби прибалтійські держави вмішувалися у военні авантури ради Франції і Польщі, бо вони знають, що Радянські Републики і червона армія ближше ним чим Париж.

Польщу недопущено до участі у Всеросійській сільсько-господарській виставі.

Президія Головного Виставового Комітету признала неможливістю участі Польщі на Всеросійській сільсько-господарській виставі, доки вона не перестане своєї кампанії проту С.С.Р.Р., яку веде вона постійно і стремить навіть до цього, щоби виставу обернути в арену політичних інтриг.

З Токіо доносять, що японський премієр Като стоїть на чолі партії, яка домагається визнання Сівітської Росії.

Бувший посадик Токіо Гото заявив, що на случай некорисного висліду переговорів з Сівітською Росією, він особисто розпочне кампанію за миром з Росією і за визнанням її правительства.

Випущення "Юрївца".

Львівський суд випустив за кавією засудженого в процесі "Юрївця" Осипа Крилика, який просидів в тюрмі біля 16 місяців.

РІЖНІ ВІСТІ.

"Беско" відмовилася підвистити платню робітникам.

СІДНЕП, Н. С., 2. червня. — Брітїш Емпайер Стіл Корпорейшен заявила, що не може сповнити домагань своїх робітників, щоби їм підвистити о 20 процент платню, як також відмовилася завести "чек-аф-систему", що рівналася би признанню юнії сталевих робітників.

Сівітські влади захопили японське рибачке судно.

ТОКІО, 1. червня. — Російські сівітські влади на Сибірі захопили японське рибачке судно і увязали його задогу з 72 осіб за ловлення риби сім миль від берега.

Дотепер японських рибаків ніхто не зачіпав, хіба вони найшлися три милі від берега.

Японська торговельна палата за угодою з Сов. Росією.

ТОКІО, 29. мая. — Японська торговельна палата ухвалила на вчерашнім засіданню резолюцію, в якій домагається, щоби японське правительство в якнайскорішм часі заклочило торговельну угоду з Сівітською Росією.

Красін має обняти місце сівітського посла в Італії.

ЛОНДОН, 29. мая. — З сівітських кругів доносять, що Леонід Красін провдоложило займе місце сівітського посла в Італії, яке після убиття Воронського не є доси обсаджене.

ОДНА РОБІТНИЧА ТВЕРДИНЯ БІЛЬШЕ.

Товариші з Келгари повідомляють нас, що вони приступили до будови Укр. Робітничого Дому в Келгари за суму \$6.945.00.

Від себе тільки побажаємо їм успіху і витревалости в посягненні оборони уладження Румунії. До Букарешту приїхав також англійський генерал Френч.

УВАГА! ТДЬМО ВСІ НА ПІКНІК! УВАГА!

ВІДЛІЛ СТОВАРИШЕННЯ УКРАЇНСЬКИЙ РОБІТНИЧИЙ ДІМ В ВІННІПЕГУ

устроє

В НЕДІЛЮ, ДНЯ 10. ЧЕРВНЯ, В МОРС ПЛЕЙС

ВЕЛИЧАВИЙ ПІКНІК

Коли хочете зажити свіжим воздухом по довгій зимі, так їдте всі і кичте своїх знакомих на цей пікнік. Відліла Українського Робітничого Дому робить старання, щоби всі були задоволені. Програма пікніку дуже цікава. В програму входять: для гуляючих добріна музика і спеціальна підлога, для спорту гарні нагороди, для голодних свіжі перекуси і зимні напички та багато інших несподіванок.

ТОМУ ТДЬМО ВСІ НА ЦЕЙ ПЕРШІЙ ПІКНІК!

ЯК ІХАТИ: — Беріть "Морс Плейс" стріткару, котра їде Мейн стрітом і їдте до місця де вона вертає назад, а там будуть товариші, котрі вкажуть вам дорогу на місце пікніку.

"UKRAINIAN LABOR NEWS"
 Published semi-weekly by the Ukrainian Labor News Ass'n
 Cor. Pritchard Ave. and McGregor St.,
 Winnipeg, Man.
 Subscription per year \$4.00
 Telephone: St. John 1465.

"УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТІ"
 газета для робочого люду — виходить два рази на тиждень:
 В СЕРЕДУ І СУБОТУ.
 Видає Стіваришненя "Українських Робітничих Вістей".
 Передплата на рік \$4.00
 Адреса:
UKRAINIAN LABOR NEWS,
 Cor. Pritchard Ave. and McGregor St., Winnipeg, Man., Canada.

ПРОВІНЦІОНАЛЬНІ ВИБОРИ В ОНТЕРІО.

Під час провінціальних виборів в Онтеріо в жовтні 1919 вибрано більшість фермерських і робітничих послів і від тоді в провінції Онтеріо є при власті т. зв. фермерсько-робітничі правительств з прем'єром Друри на чолі. На всіх 111 послів вибрано тоді 45 послів з фермерської партії, що офіційно називається "Злучені Фермери Онтеріо" ("United Farmers of Ontario"), і 11 послів з Независимої Партії Праці. В кабінеті Друро є двоє представників Независимої Партії Праці, а це Волтер Поло, міністер праці, і Геррі Милс, міністер майнів.

Розуміється, що фермерсько-робітничі правительств в Онтеріо у відношенні до робітників нічим не різниться від сучасних правительств в інших провінціях Канади. Робітничі міністри в онтерійським провінціальним кабінеті є хіба тим замітні, що вони малують в дечим патентованих "робітничих лідерів" в Англії. Іменно англійські робітничі діячі мають собі за велику честь, як їх запросять до короля на обід, а онтерійські робітничі міністри ходять в гостину до губернатора Онтеріо полк. Кашата. Більше нічим вони для робітництва не "прислужилися".

При кінці цього місяця в Онтеріо відбудуться провінціальні вибори. Прем'єр Друрі і його фермерська партія вже почали кампанію, щоби знова захопити власть в провінції. Боротьба буде головно вестись між фермерсько-робітничими елементами і консервативною партією. Ліберальна партія не буде домінуючим фактором під час виборчої кампанії. Більшість з 25-30 робітничих кандидатів, що підуть здобувати посольські мандати, будуть номіновані Независимою Партією Праці.

Робітничі Партія Канади як така не ставить своїх кандидатів. Однак в Торонто кандидує двоє членів Робітничої Партії — т. Джек МекДоналд і Малколм Брюс. Цей останній є, як відомо, обвинувачений властями о бунтівничі вислови на масовому мітингу в Гасей Бей і заходять полювання, що його кандидатура можуть бути доставлені як перешкоди. Товариші МекДоналд і Брюс є подтвержені своїми юніями і номіновані, разом з чотирма іншими робітничими кандидатами в місті, на локальний конвенції, скликаній "Політичною Асоціацією Робітничого Представництва". Ця організація складається з делегатів від злучених трейд-юній, краєвих і міжнародних, женських організацій і політичних партій, таких як Независима Партія Праці і Робітничі Партія Канади.

Робітники в Торонто, а головно члени Р.П.К., між ними і українські, повинні доложити всіх старань, щоби надходячі вибори випали якнайспішніше для Робітничої Партії Канади.

ПЕТРУШЕВИЧІВЦІ В НЕЗГОДІ ІЗЗА ЦЕЛЕВИЧА.

В статті "Приїхав ще один за долярами", поміщений в передмінувши числі "Українських Робітничих Вістей", писали ми про приїзд львівського петрушевичівця Целевича до Злучених Держав і сказали від себе, що Целевич приїхав на цей бік океану за долярами, хоч про це і не знав нічого українська "патріотична" преса. Приміром, львівське "Діло", пишучи про виїзд Целевича до Америки і словом не згадав, що він поїхав за грішми. Дійсну ціль приїзду Целевича викрих доперва відецький орган Петрушевичів "Український Прапор". В числі з 5. мая ц. р. він пише:

"Володимир Целевич, в судья, вихав з кінцем цвітня ц. р. до Америки як уповажений до ведення пропаганди за збиранням жертв на поміч краєви. Він одержав до цього вказані уповаження наших краєвих культурних і економічних товариств як також від краєвого політичного проводу. Натомість злобне поширювання деякими часописами вістей, мовби п. В. Целевич одержав роллю єдиного "умандатованого представника українського народу Галицької Землі" за океаном, є негідне з правдою та може хіба причинитись до осмічення особи п. В. Целевича та баламучення наших братів за океаном. Тому містимо отсю провірену оповістку".

Крім цього, що повисла новинка виявляє дійсну ціль приїзду Целевича до Злучених Держав, вона висвітлює ще одну справу. Іменно вона вказує на те, що між львівськими і відецькими петрушевичівцями нема порозуміння та згоди і що обидві групи роблять кожда на свою руку. Львівські трудівники вислають Целевича і доручають йому "так відповідалю роллю єдиного умандатованого представника українського народу Галицької Землі" серед нашої еміграції за океаном", а відецькі трудівники з Петрушевичом на чолі кричать заадагедь, що Целевич не є ніяким "єдиним умандатованим представником" і називають це брехнею та "баламученням наших братів за океаном".

Ми вповні згідні з "Укр. Прапором" в тім, що Целевич не є "єдиним умандатованим представником українського народу галицької землі" по цім боці океану, що така вістка є негідна з правдою та що вона призначена для баламучення тутешньої української еміграції. Ми-ж знаємо, що Целевича вислав до Америки не "український народ галицької землі", а гурток трудівницьких махерів зїд стьга "Діла", тих самих, що тепер стремлять до угоди з польськими панамі.

Але... але ми не згідні з "Укр. Прапором" в ось чім. "Укр. Прапор" каже, що це лише декілька насолених поширили злобну вість про те, що Целевича наділено у Львові мандатом єдиного представника укр. народу галицької землі до Америки, і тому "У. Пр." містить "провірену оповістку". Ми може і повірили би "Укр. Прапорові", коли би таку вістку про виїзд Целевича подала яка мала, провінціоанальна газета, або газета, що не є органом трудівницького табору. Але-ж тут, панове, про наділення Целевича роллю "єдиного умандатованого представника" написало саме "Діло", головний орган трудівницької партії. Про це написало те "Діло", яке є якнайліпше поінформоване про те, чим наділено Целевича перед його виїздом до Америки. І "Укр. Прапор" у Відні не може перевіряти того, що робилось у Львові і про що написала львівська газета, яка ще до того є органом тих людей, що надавали мандати Целевичові.

Ні, не є це, панове з "Укр. Прапором", провірення вістки, яку злобно поширюють деякі часописи, як ви це пишете. Те "злобне поширювання" мало місце на сторінках рідного вам по духу і крові "Діла", а не "декілька" часописів. Ваше заперечення

в такій грубій формі того, що написало "Діло" — свідчить лише, що ви і ваші львівські собраті розійшлися і стаєте одні другим поперець дороги. Галицькі трудівники бачуть, що після 14. марта ви стали одним великим зером і тому прибирають в свої руки всю "власть" і патент на туманення добродушних людей. А ви, розуміється, не хочете з цим погодитися і заперечуєте те, що роблять "патріоти" у Львові.

Та дарма. Ледви, чи з крику відецьких петрушевичівців що вийде. Коли вже над ними поставили хрест ті, що повинні бути їх одинокою опорою, то їм не лишається нічого іншого, як послухати народної приповідки: "не трайте, куме, сили, спускайтеся на дно"...

А українські робітники і фермери в Америці та Канаді повинні пізнати з того, що пише петрушевичівський "Укр. Прапор" про своїх львівських собратів з "Діла" — хто є ті люди, що прислали Целевича до Америки за долярами, та стеречи свої кишені перед новим обманством.

МАРШАЛОК ФОШ В ПОЛЬЦІ.

(Значіння поїздки Фоша до Польщі. — Польська вдячність. — Фош в столиці галицької України. — Слова французького маршалка в альбом Петрушевичові і всім патріотам. — Нові генерали. — Через одного Фоша 100 робітників і 25 укр. студентів в тюрмі. — Сьогодні Фош, завтра не Фош, а ми будемо!)

(Від власного кореспондента.)

Поїздка головнокомандуючого французької армії генерала Фоша на двозначна. Так звана "мала антанта", головою Польща і Чехословачія, це ніщо інше, як французькі кольяні. Вони й повстали за допомогою Франції, щоб як найширше поширити французькі впливи. Найкращим доказом цього є те, що начальниками штабу польської і чеської армії, — французькі генерали, не згадуючи вже про масу офіцерів французької армії в дивізіях Польщі і Чехії. Саме тепер антанта всіми способами намагається спровокувати радянські републики та почати нову війну. Вправді це не йде так легко, але на всякий випадок приготування з боку антанти ведуться. Маршал Фош обіхав свої колоніяльні території в середній Європі та зробив перегляд польських і чеських військ.

Польські пани, перші майстри до парад в цілому світі, зустріли Фоша з небувалою радістю. Спеціально були одягнені в історичні — дорогі однострої цілі полки кінноти, кінні полк на одинакових, білих конях. В костелах правилися спеціальні молебні, а в президента Польщі відбувся гучний бенкет, на якому, всіми — хтось вкрав плащ генерала Фоша. Маршалок Фош заявив, що його побут в Польщі є виразом задержання тісної злуки Польщі з Францією та додав, що сю злуку він постарается закрити на вічні часи. Бо тільки цим — по словам Фоша — буде забезпечений європейський мир.

У Варшаві, за посередництва Писудського, відбулися наради з Петлюрою, де й зложений новий ганебний договір поміж Польщею і У.Н.Р.

Польські пани, як належало, витали французького генерала, не забуваючи одні на хвилінку, що він був одним з перших творців сьогоднішньої Польщі, та що Франція дала раз на все панському уряду Східну Галичину і недалеко 600 мільонів франків "позички".

В Кракові Фоша витали теж з великою парадом, так урядові чинники, як і поповіство, буржуазія. Спеціально для цього були зроблені малі маневри польської армії в Броновицях, де Фош приглядав 3-годинному бою. Ці маневри мали на цілі доказати, що польське військо вже освоєло французьку тактику, яка полягає в боротьбі малими, взаємно піддержуваними себе відділами.

Маршалок дуже задоволено висказався про вишколення польського війська. — На конферції краківських дітей Фош заявив, звертаючись до польської молоді: "Працюйте і будуйте! Франція буде все стояти на охороні свободи Польщі, як її союзник". Після цього буржуазне студентство вислало Фоша на руках до авто-мобілю.

Був Фош і у Львові та оглядав його докладно, головою цікавився обороною Львова перера українською армією 1918—1919 року. Оглядаючи тодішні польські позиції, сказав до генерала Галера: "Тут не побуділа польська військова стратегія ані тактика, тільки запал і патріотизм -Львова". Потім вказав, що надзвичайне зна-

чіння мала оборона Львова на приділення до Польщі східної "Малопольської". Вкінці сказав: "Може вас запевнити, що як тільки треба буде боронити вашу свободу і справедливість, найде все по своїому боці Францію".

Оці історичні слова офіційного представника антанти, повинні записати собі в альбом всі українські патріоти враз з своїм Петрушевичом, бо во-дуючи вже про масу офіцерів французької армії в дивізіях Польщі і Чехії. Саме тепер антанта всіми способами намагається спровокувати радянські републики та почати нову війну. Вправді це не йде так легко, але на всякий випадок приготування з боку антанти ведуться. Маршал Фош обіхав свої колоніяльні території в середній Європі та зробив перегляд польських і чеських військ.

Польські пани, перші майстри до парад в цілому світі, зустріли Фоша з небувалою радістю. Спеціально були одягнені в історичні — дорогі однострої цілі полки кінноти, кінні полк на одинакових, білих конях. В костелах правилися спеціальні молебні, а в президента Польщі відбувся гучний бенкет, на якому, всіми — хтось вкрав плащ генерала Фоша. Маршалок Фош заявив, що його побут в Польщі є виразом задержання тісної злуки Польщі з Францією та додав, що сю злуку він постарается закрити на вічні часи. Бо тільки цим — по словам Фоша — буде забезпечений європейський мир.

У Варшаві, за посередництва Писудського, відбулися наради з Петлюрою, де й зложений новий ганебний договір поміж Польщею і У.Н.Р. Польські пани, як належало, витали французького генерала, не забуваючи одні на хвилінку, що він був одним з перших творців сьогоднішньої Польщі, та що Франція дала раз на все панському уряду Східну Галичину і недалеко 600 мільонів франків "позички".

В Кракові Фоша витали теж з великою парадом, так урядові чинники, як і поповіство, буржуазія. Спеціально для цього були зроблені малі маневри польської армії в Броновицях, де Фош приглядав 3-годинному бою. Ці маневри мали на цілі доказати, що польське військо вже освоєло французьку тактику, яка полягає в боротьбі малими, взаємно піддержуваними себе відділами.

Маршалок дуже задоволено висказався про вишколення польського війська. — На конферції краківських дітей Фош заявив, звертаючись до польської молоді: "Працюйте і будуйте! Франція буде все стояти на охороні свободи Польщі, як її союзник". Після цього буржуазне студентство вислало Фоша на руках до авто-мобілю.

Був Фош і у Львові та оглядав його докладно, головою цікавився обороною Львова перера українською армією 1918—1919 року. Оглядаючи тодішні польські позиції, сказав до генерала Галера: "Тут не побуділа польська військова стратегія ані тактика, тільки запал і патріотизм -Львова". Потім вказав, що надзвичайне зна-

РЕАКЦІЯ І РОБІТНИЦТВО В ПОЛЬЦІ ТА В СХІДНІЙ ГАЛИЧИНІ.

(Лист з Львова.)

Реакція в Польщі підносить голову та готується на добре до нових авантур. Мимо цього, що Польща знаходиться над берегом пропасти, що грозить її банкрутство, що з кождим днем зростає нужда та безробіття, голод і доріжжя, мимо цього керманці польської політики далі плекають та підісчують імперіялістичні мрії.

Внутрі Польща представляє сумний образ безаадля, руїни та нужди. Тут всі буржуазні партії друкать за владу. Варшавський сейм це місце беззастанних корчмених авантур. У "суверені" послів нема зовсім ніякої амбіції. Бються між собою, лаються останніми словами. Нераз на світло дня виходять скандали. От недавно закидали шехполюки лодовичам з групи Вітоса, що ті між себе продавали ліси, брали концесії і т. д. Тепер суд засудив посла Вальчака на 5 місяців криміналу за те, що той вкрав по приняттю в сеймі срібні ложки, виделі і т. п., на чому приїздила "посла" соймава служба.

Другого "суверена" посла ксьондза Оконя, якого обжабується за браня доларів від сих, що вертали до Америки, порядний сейм не хоче вилати судовий; хоть за політичні вчинки дуже радо видає зневаженних соціалістичних і українських послів судови.

Руїна Польщі теж з кождим днем зростає. І марка чимраз більше стає тільки звичайним папірцем. Щоби якось ратуватися і дати добру валюту, "реторично" введено "злоту польські", який ривається 8.600 польськими маркам тепер. Всі платні, і податки і т. д. числяться в "злотях" і перчисляється на польські марки.

Довги і дефіцити в Польщі такі великі, що ні ніхто вже не знає навіть кінця. Все латається друкуванням нових банкнотів. На великі суми 50.000 марок, друкується їх мільярди денно. Продається все, салина, дерево, нафту, телефони, а тепер хочуть "суверені" винайти мити вже й залізничні.

Доріжжя з кождим днем зростає, мимо цього, що долар від 3 місяців стоїть на одному місці. Досить вказати на де, що 1 кілограм масла коштує тепер у Львові 44.000 польських марок, отже 1 долар. Перед війною кілька масла коштувало звичайно 2-2½ австр. корони, це є ½ долара і вже найкращого роду і в дуже дорогих часах. Те саме і з мясом, товцем, мукою і т. д., які пішли в гору так, що навіть і за долара тяжко їх купити бідному чоловікові, а не то за польські марки. Треба-б мати фабрику доларів. Тому, що все йде на велику політику, тому й мисто знижені ціни сіл і міст — ніхто нічого не буде, отже безробіття зростає з дня на день.

Росте недовдоволення. Уряд щомісяця констатує і оголошує зріст доріжжі о 33% або й 60%, робітники страйкують, дистають підвижку платні та доріжжя зараз зростає далі і підвищені заробітки не приносять ніякої користі.

Тому й робітництво починає нарешті приходити до переконання, що годі йому далі вичувати благодетей від держави, а треба самим дбати про себе. На перекір буржуазії та її преси треба, не звачуючи на національні пристрасти, єднатися разом та творити єдиний фронт соціалістичного революційного пролетаріату проти реакції та імперіалізму.

Це потрібне тепер більш, чим коли небудь. Польща є васаль Франції. Франція тепер це другий царат в серці Європи. Вона інтригує скрізь. Знає, що її "беремога" на глиняних ногах. Бються Німеччини і її союзники Спілки Соціалістичних Радянських Республік. Нехай їздять Фош, нехай гітшається пани, а ми ждемо і віримо, що дождемося. Бо не до Фоша належить бачити, а до нас, робітників і бідних селян цілого світа.

Юрко Ронца.

рада всіх соціалістичних партій, — очевидно без П.П.С., бо вона саботує єдиносильний фронт і розбиває його.

Що діється з українським робітництвом, певно знаєте. Зїзд У.С.Д.П. з 18. марта надав класовий характер і напрям роботи серед українського робітництва; це не подобалося ні поліції, ні петрушевичівцям. Наслідком їх денунційної політики хоче поставити нас поза закон.

Нас вважає більшовицями і тому ми вже й дістали від поліції оце письмо:

Prezydent Dyrekcji Policji we Lwowie. L. 2169 pr. 23. — Do Szanownego Komitetu wiecowego ukraińskiej partji seajalno-demokratycznej na rçce Pana Antoniego Scharneckiego we Lwowie ul. Ktapiarska l. 32. — Dyrekcja Policji na zasadzie §. 6. ust. z dnia 15. listopada 1867 Depp. Nr. 135. nie przyjmuje do wiadomości zgłoszenia o zamiarze urządzenia w dniu 1. maja 1923 o godzinie 10 rano w sali towarzystwa muzycznego im. Łysenki przy ulicy Szaszkiewiczza zgromadzenia publicznego z porządkiem dziennym: 1) Walka proletariatu z kapitalizmem, 2) Jednolity proleterski soajalistszyny front — i zakazuje odbycia się zgromadzenia, ponieważ zgromadzenie to wobec stanowiska ukraińskiej partji seajalno-demokratycznej, zajelego na ostatnim zjeździe męzów zaufania w dniu 18. marca 1923, a streszczonego w rezolucjach, w których Prokuratura Państwa dopatrywała się zbrodni z §. 65 ust. karn. przybrałoby niezawodne charakter niebezpieczny dla interesów Państwa. Z tego samego powodu i na tej samej podstawie zakazuje Dyrekcja Policji publicznego urządzenia Poehodu. — Od tej rezolucji przysługuje prawo rekursu do Województwa lwowskiego wydział przędjalny którego wywód pismenny wniesić można przez Dyrekcję Policji w przeciągu dni 14 licząc od dnia doręczenia niniejszej rezolucji. Rekursu niema mowy wstrzymującej. — Dyrektor Policji Reinlender w. g.

Здається, що посилюється нас переслідування. Може й підемо в підпілля. Нас це не трівожить. Мимо всього ми вдержимо і присягу, яку іменем українського пролетаріату зложив на першомайській маніфестації у Львові на червоний прапор тов. А. Черницький — ми сповинимо. Зі всіх сил боротимся месо за соціалізм, за Союз Соціалістичних Радянських Республік, за єдиносильний революційний пролетарський фронт.

З цього шляху не зведе нас ні П.П.С., ні поліція, ні Петрушевич з своїми трудівниками. 11. V. 1923. ip.

РЕВОЛЮЦІЙНИЙ КАЛЕНДАР

- 5. червня 1904 р. робітничі демонстрації проти російського уряду в Гельсінґфорсі, Виборзі, Або та інших містах Фінляндії.
- 6. червня 1878 р. в Києві на вулиці заколено кинджалом жандармського капітана Гейкмана.
- 6. червня 1879 р. присуджено до покарання смертю революціонера А. Соловйова за замах на Олександра II.
- 7. червня 1918 р. Зїзд Селянських Депутатів ухвалив приступити до організації земкомів для підготовки перебрання землі до рук громадянства.
- 7. червня 1918 р. захоплення Чехословаками Самари.
- 7. червня 1919 р. Революційна Рада Балтійської Флотії звернулася до англійської і французької флотії з закликом закінчити війну проти Сов. Росії.
- 7. червня 1919 р. Харків оголошено фортеїшим районом.
- 8. червня 1867 р. замах польського революціонера Березовського на життя Олександра II в Парижі.
- 8. червня 1918 р. конференція німецьких соціал-демократів в Австрії оголосила недійсним Берестейський і Букарестський договори.
- 8. червня 1920 р. прорвання польського фронту першою кінною армією і здобуття нею Житомира.

НАЦІОНАЛЬНЕ ПИТАННЯ НА XII ЗІЗДІ КОМУНІСТИЧНОЇ ПАРТІЇ.

Одно з найбільш важливих питань в радянській федерації було національне питання, головне в неросійських частинах федерації, де часто немітучі люди на місцях провадили безтактичну, односторонню політику. Це й довело до того, що на з'їзді Комуністичної Партії в Москві в квітні 1923 року, поодинокі видні комуністи з автономних та незалежних республік радянської Спілки виступили з острими докладами проти великоруського шовінізму. По правді цілий з'їзд проходив під цим знаком, себто вирішення національного питання. Ми без додатків від себе подаємо нижче дуже цікаву резолюцію тов. Сталина, прийняту на тому-ж з'їзді, та тільки констатуємо, що українським патріотам і контрреволюціонерам цим рішенням вибивається однокорозю з рук, якою вони воювали проти радянського уряду і комуністичної партії. В резолюції тов. Сталина є чимало матеріалу, який вказує часто на грубі помилки деяких людей в провінції і ми також про це знаємо. Але ніколи ми не зражувалися тими помилками, а вірили, що вони будуть направлені. І як бачимо — радянська федерація відіткнувшись після кількох років впертої збройної боротьби забирається до впорядкування ненормальних дотепер внутрішніх відносин. І всевітній, свідомий пролетаріат ще більше стає гордий, дивлячись на розвиток соціалістичних республік та на крах умовини в них. І це без сумніву найкраща зброя, яка безрозбиває ворогів робітничо-селянської влади. Прислунаємо до резолюції тов. Сталина на тему: "Національні моменти в партійному і державному будівництві".

1) Розвиток капіталізму зробив це в минулому столітті тенденцією інтернаціональних способів виробництва і обміну, знищення національної замкнутості, господарського зближення всіх народів і поступенного об'єднання великих територій в одну звязану цілість. Дальший розвиток капіталізму, розвиток світового ринку, налагодження великих морських і залізничних шляхів, вивіз капіталу і т. д. це більше скрили його тенденції, звязавши ріжнородні народи міжнародним поділом праці і всебічної взаємної залежності. По скільки цей процес мав вплив на величезний розвиток виробничих сил, по скільки він улекшував знищення національної окремішності і протиположення інтересів ріжних народів. Він був і залишається процесом поступовим, бо підготовляє матеріальні попередні положення майбутнього світового соціалістичного господарства.

2) Але ця тенденція розвивалася в окремих формах, зовсім не відповідаючи її внутрішньому історичному змістові. Взаємна залежність народів і господарське об'єднання територій установлювалися в ході розвитку капіталізму не шляхом співробітництва народів, як рівноправних одиниць, а в порядку підпорядкування одних народів, менше розвинутих, народам більше розвинутих. Колоніальні грабїжі і насильства, національна неволя і нерівність, імперіалістичне свавільство і самоцінство, колоніальне рабство і національне безправство! всі ці боротьба "цивілізованих" націй між собою за пановання над "нецивілізованими" народами, — ось такі форми, в рамках яких провадився процес господарського зближення народів. Тому й разом з тенденцією об'єднання наростає тенденція знищення насильних форм цього об'єднання, боротьба за визволення поневоленних колоній і залежних національностей від імперіалістичної неволи. По скільки ця друга тенденція викликала негодвання поневоленних мас проти імперіалістичних форм об'єднання, постільки вона ждала об'єднання народів на принципах співробітництва і добровільного союзу. Вона була і залишається тенденцією прогресивною, бо вона підготує духові попередні положення світового майбутнього соціалістичного господарства.

3) Боротьба цих двох основних тенденцій, виявлених в формах ріжних капіталізмів, наповняє історію багатонаціональних буржуазних держав за останнє півстоліття. Непримирима протилежність між цими тенденціями в рамках капіталістичного розвитку, лягла в основу внутрішньої неспроможності і органічної впертості буржуазних колоніальних держав. Немітучі неспорозуміння у внутрішніх державах і немітучі війни між такими державами; розпад старих колоніальних держав і творення нових; нова погоня за колоніями і новий розпад багатонаціональних держав, що веде до нової перебудови політичної мапи світа, — такі виследи цієї основної протилежності. Розпад старої Росії, Австро-Угорщини і Туреччини, з одного боку, — історія таких колоніальних держав, як Англія і стара Німеччина — з другого боку, всі ці, "велика" імперіалістична війна і зрост розколюючого руху колоніальних і неволеприхвильних народів, — всі ці і подібні факти переконують нас про неспроможність і слабкість багатонаціональних буржуазних держав.

Таким чином, непримириме протилежність між процесом господарського об'єднання народів і імперіалістичними способами цього об'єднання зродило неспроможність, безсилля буржуазії знайти правдивий шлях до вирішення національного питання.

4) Наша партія мала на увазі ці умовини, поклавши в основу своєї політики по національному питанню право націй на самообрання, право народів на самостійне державне існування. Ще в перші дні свого існування, на першому з'їзді (в 1898 році), як приналежності капіталізму по лінії національного питання не впили ще вирисуватися з черпальною ясністю, комуністична партія признала за національностями це слушне право. Пізніше вона вперто підтверджувала свою національну програму в спеціальних постановках і рішеннях на своїх з'їздах і конференціях аж до жовтневої революції 1917 року. Імперіалістична війна і тісніше звязаний з нею революційний рух в колоніях давали нове підтвердження постановкам партії по національному питанню. Зміст тих постановок заключається: а) в рішучому поборюванні всіх і всяких форм приневолення у відношенні національностей; б) в признанні рівності і суверенності народів в справі поладження їх долі; в) в признанні положення, що сильніші об'єднання народів може бути переведене на принципах співробітництва і добровільності; г) в проголошенні той істини, що здійснення такого об'єднання можливо тільки при допомозі повалення влади капіталу.

Цю визвольну національну програму наша партія все протиставляла в своїй праці як відкрито-поневолюючій політиці царизму, так і півімперіалістичній політиці меншевіків і есерів. Як-що русифікаторська політика царизму створила пропасть між царизмом і націоналістами старої Росії, півімперіалістична політика меншевіків і есерів привела до відходу краших елементів тих національностей від керенщини, до визвольної політики нашої партії завоювала собі співчуття і піддержку широких мас тих національностей в її боротьбі проти царизму і імперіалістичної російської буржуазії. Ледво можна сумніватися в тому, що це співчуття і ця піддержка послужили одним з рішучих моментів, що дали побіду нашій партії в жовтневі дні.

5) Жовтнева революція 1917 р. зробила практичні підсум-

ки постановам нашої партії по національному питанню. Скинувши владу дідичів і капіталістів, основних винуватків національного поневолення, та поставивши при владі пролетаріат, жовтнева революція одним ударом розірвала пута національного гніту, перевернула старі відношення між народами, підірвала стару національну ворожнечу, розчистила почву для співробітництва народів і завоювала російському пролетаріату довіру його братів інших національностей не тільки в Росії, але і в Європі, та Азії. Мабуть не треба доказувати, що без такого довіря пролетаріат старої Росії не зміг би побідити Колчака і Денікіна, Юденича і Врангеля. З другого боку, без сумніву, що поневолені національності не спромоглися добути своє визволення, якби в центрі Росії не було диктатури пролетаріату. Національну ворожнечу і національні сутнички годі обминути, доки влада в руках капіталу, доки дрібна буржуазія і перш усього, селянство буржуазної "державної" нації, переповнені націоналістичними пересудами, йдуть за капіталістами; і навпаки, національний мир і національну свободу можна рахувати забезпеченими, як селянство і інші дрібнобуржуазні верстви йдуть за пролетаріатом, то значить, як-що забезпечена диктатура пролетаріату. Тому побіда влади рад і закріплення диктатури пролетаріату являються тою базою, тим фундаментом, на основі якого може бути влаштоване братське співробітництво народів в єдиному господарському союзі.

6) Але результати жовтневої революції не кінчаються на знищення національного поневолення, створенням почви для об'єднання народів. В ході свого розвитку жовтнева революція виробила ще й форми того об'єднання, намітила основні лінії, по яких повинно будуватися об'єднання народів в одну союзну державу. В першій період революції, коли трудові маси національностей вперше почувли себе самостійними національними величинами між тими, як загрозю міжнародної інтервенції не представляла ще реальної небезпеки — співробітництво народів не мало ще повної ясності, різко уставленої форми. В період горожанської війни і інтервенції, як інтереси військової самооборони національних республік виступили на перший план, і рівночасно, як питання господарського будовання не було ще на черзі, — співробітництво прийняло форму військового союзу. Вкінці, в повноенний період, як питання відбудови знищених війною виробничих сил стали головними, військовий союз був доповнений союзом господарським. Об'єднання національних республік в спілку (союз) радянських республік, являється кінцевим етапом розвитку форм співробітництва, прийнятих на цей раз характер військово-господарського і політичного об'єднання народів в одну багатонаціональну радянську державу.

Таким робом пролетаріат найшов в радянському устрою ключ до правдивого вирішення національного питання, він відкрив в ньому дорогу організації міцнішої багатонаціональної держави на принципах національного рівноправства і доброго бажання.

7) Але знайти ключ правдивого вирішення національного питання не значить ще вирішити його повністю і кінцево, вичерпати це рішення в його конкретно-практичному здійсненні. Для правдивого переведення в життя національної програми, видигненої жовтневою революцією, необхідно ще побороти ту перешкоду, яка передала нам в наслідстві попереднього періоду національного поневолення, і яку не можна побороти в короткому часі, одним ударом.

Це наслідство заключається по перше в пережитках великодержавного шовінізму, що являється відбиткою буржуазного привілейованого умовини Росії. Ці пережитки живуть ще в головах наших радянських урядовців, центральних і місцевих, вони гніздяться в наших державних установах, в центральних і місцевих, вони одержують підкріплення в виді "нових" сміновиховських — російських — шовіністичних відрухів, що все більше розростаються в звязку з новою економічною політикою (непом). Практично вони виявляються в легковажності і бездушно-бюрократичному відношенні російських радянських урядовців до потреб національних республік. Багатонаціональна радянська держава може стати дійсно могутною, а співробітництво народів в ній дійсно братерське в тому випадку, як ці пережитки будуть знищені в практиці наших державних установ рішучо і безповоротно.

Положення в ряді національних республік (Україна, Білорусь, Грузія, Азербайджан, Туркестан і т. д.) зложуться ще й тим, що значна частина робітничої класи, яка по правді і є основною опорою Радянської влади, належить до російської національності. В тих районах звязок між містом і селом, робітничою класою і селянством, зустрічає сильніший перепони в пережитках російського шовінізму так в партійних, як і радянських органах. В тих умовах розмови про висість російської культури і видання немітучої побіди більш високої російської культури над культурами трохи відсталіших народів (української, азербайджанської, білоруської, киргизької і т. д.) являється не чим иншим, як спробою закріплення пановання російської національності. **ТОМУ, РІШУЧА БОРОТЬБА ЗА ПЕРЕЖИТКАМИ РОСІЙСЬКОГО ШОВІНІЗМУ ЯВЛЯЄТЬСЯ ЧЕРГОВОЮ І ПЕРШОЮ ЗАДАЧОЮ НАШОЇ ПАРТІЇ.**

Це наслідство заключається (по друге) в фактичній, то є господарській і культурній нерівності національностей спілки радянських республік. Права національна рівність, добута жовтневою революцією, являється великим здобутком народів, але воно не рішає само собою національного питання. Ряд республік і народів, що не переходили капіталізму, що не мали або зовсім не мали свого пролетаріату, відсталіх в господарському і культурному відношенні, не в силі повністю використати права і можливості, які дає їм національне рівноправство, не в силі піднятися на вищий ступінь розвитку і таким робом дігнати національності, що пішли вперед, без дошної і дійсної помочи із зовні. Причини цієї фактичної нерівності ховаються не тільки в історії тих народів, але і в політичному паризму та російській буржуазії, які намагалися переворотити країну в виключно сирівцеві райони, експлуатовані промислово-розвитими центральними районами. Побороти цю нерівність в короткому часі, ліквідувати це наслідство за одинадва роки, неможливо. Ще Х. з'їзд нашої партії відзначив, що "знищення фактичної нерівності є довгий процес, який потребує впертої і неуступливої боротьби з усіма пережитками національного гніту і колоніального рабства". **Але побороти це треба обовязково.** І побороти можна тільки шляхом дійсною і довгою поміччю російського пролетаріату відсталіми народами радянської спілки в їх господарському і культурному розвитку.

Поміч ця повинна в першу чергу виявитися в практичних заходах по створенню в республіках, (що давніше були національно поневолені), промислових пристанових з максимальним притягненням місцевого населення. В кінці поміч та повинна йти, згідно резолюції Х. з'їзду, рівнобіжно з боротьбою трудових мас проти ростищих з непом місцевих і колишніх експлуатованих верств, за закріплення своїх соціальних позицій. Посильки ці республіки являються по природі сільськогосподарськими районами, внутрішні соціальні заходи повинні перш усього йти по дорозі надання трудових мас землі на рахунок вільного державного фонду.

(Кінець буде.)

ІНТЕРВ'Ю З РАДЕКОМ В БЕРЛІНІ.

Дня 12 мая ц. р. приїхав з Москви в Берлін член колегії народного комісаріату закордонних справ С.С.Р.Р. Карло Радек і в звязку з нотою лорда Корзона, та убійством Воробського в Льозанні, заявив представникам преси:

— "Як виїздив я з Москви, то там ждали на одержання англійської ноти, а нам ще не була вона відома точно. На всякий випадок про ноту можна сказати тільки одне — вона розрахована на зрівняння відносин з Радянською Спілкою. Англійська держава не може згодитися на це, щоб друга держава приказувала, кому бути послом і в якій-небудь країні, а тут скажемо в Афганістані або Персії. Незнаючи поки що точного тексту ноти Корзона, я можу вже тепер сказати, що як-що в ноті говориться про антангліську пропаганду радянського уряду, то це й є результатом роздражання, яке виражається провалом англійської політики в Персії, де англофільський кабінет пішов до димісії. Це-ж саме і в інших державах середньої Азії.

Радянський уряд багато разів і офіційно і неофіційно у відповідь на ріжні англійські протести, жадав, щоб Англія означила свої інтереси на Сході, і точно вказала, що рахує вона протианглійською пропагандою в Азії.

Завданням радянського уряду є старатися про власні інтереси, а зовсім не вичитувати з очей пана Корзона, чого хоче Англія. І як-що Корзон думає, що така активна тактика може підтримати англійський престиж, то дуже помиляється. Його удари по Радянській Спілці за оборону інтересів на Сході переконують східні країни, в дійсному відношенні до них Англія і піднесуть симпатії народних мас Сходу до Радянської Спілки Республік.

Якщо Англія в питаннях про неутральні водні області думає, що при відсутності міжнародно-правних норм питання вирішуватися її інтересами і домаганнями, то й тут, розуміється, вона допустить існуючу помилку, бо вирішити ці спірні питання, можна тільки дорогою договірних відношень. Літвінов у відповідь, що попереджала англійський ультиматум, на англійську ноту з 28. IV. ц. р. пропонував погодити питання або радянсько-англійським договором, або на міжнародній конференції по даному питанню. Але, розуміється, С.С.Р.Р. не може рахувати прикази англійського уряду — міжнародним правом.

Домагання про винагороду за вчинки радянського уряду по відношенню до англійських громадян, які були підчас горожанської війни, робить досить смішне вражіння; після трох років лорд Корзон згадав про покраного смертю в 1920 р. Дейвсона. Як-що йому вигідно видивити на сцену цей факт, то і Радянська Спілка може сказати, що вона не забуде ще про свавільні вчинки англійських державних органів в Архангельську, що потягнули за собою сотні російських жертв, а також ми тямимо про розстріли 26 людей по приказу англійського комісара Тиг-Джонса в Баку. Тут маємо рахунки і контррахунки, і С.С.Р.Р. не відмовиться від спільного переглядання їх. Але-ж все це тільки прикриття правдивих плянів Англії. Корзон користується суматохою для нового натиску, метою якого є не заключити договору про спірні середньо-азійські питання з С.С.Р.Р., а за це зліквідувати радянську владу на Близькому Сході. Як-що дійде до зрівняння відносин з Англією, то розуміється, що це зрівняння буде початком натиску на всіх доступних англійському імперіалізму пунктах Європи і Азії. Цей натиск буде означати, що Англія переходить від спроб Лойда Джорджа знайти средство "мирне" на Сході, — до політики на взір Рура. Але Радянська Спілка не Рур і історія докаже ще, хто вийде верх.

Виступ Англії є спробою ру-

шити вже наміченого і зарисованого економічного підйому С.С.Р.Р. Ще в 1918 р., як Ленін в місяці цвітні говорив про економічну політику, не скеровану до загальної націоналізації, антанта зірвала її своєю інтервенцією і примусила Радянську Федерацію перейти до воєнного комунізму і терору. Інтервенція закінчилася тоді воєнною катастрофою антанті, але без сумніву задержала розвиток Радянських Республік. Півтора року мира дали значний економічний підйом не дивлячись на тяжкий неуспіх. Сьогодні рука англійського імперіалізму намагається це раз примусити С.С.Р.Р. кинути плут та взятися за зброю.

Всі народи Радянських Республік будуть знати, що Англія намагається задушити в першу чергу Росію, не тільки тому, що вона Радянська Росія, але тому, що вона Росія. Але, як-що перша спроба Англії і її союзників закінчилася воєнним банкрутством антанті, то друга закінчиться ще поганіше для них. Нехай не забувають, що ми не в першому році, після Версальського мира, а на п'ятому році по підписанню його. Ми на п'ятому році хитань Європи і викристалізованих зовсім виразно протилежностей між партнерами Версальського договору, про-

тилежностей, про які ані на хвильку не треба забувати при оцінці ситуації. Маска англійського імперіалізму, як оборонця і поборника відбудови Європи, новим актом англійського імперіалізму зірвана!"

Про убійство Воробського, К. Радек сказав:

"Убійство Воробського є без сумніву продуктом офіційної англійської антирадянської пропаганди та англійських погроз. Під натиском Англії швейцарський уряд дозволив собі відмовити представників держави, що займає шість частину земської кулі, в праві, яким користуються уряди найменших країн, скажемо, князівства Монако. І через створення англійським урядом атмосфери, швейцарський уряд, що має сотні шпіонів для слідження за кожним "підозрілим" комуністом, не найшов средства для охорони радянського представника, проти якого зовсім отверто чути було завзявання до убійства."

Англія жаліється на радянську пропаганду, але від тої пропаганди не загинув ще ані один англійський представник. А наслідком "невинної" пропаганди лорда Корзона в Льозанні — лежить труп Воробського. Його кров — це підпис Спілки Соціалістичних Радянських Республік даний на акті про пролив. Але — хто сіє вітер, жати буде бурю!"

Подав З. М.

"НОВА КУЛЬТУРА"

У Львові появилася перше число робітничо-соціалістичного журналу-місячника "Нова Культура", який поставив собі за мету задоволення виключно кечучі потреби, служити інтересам умового розвитку широких мас і поглиблювати революційний соціалістичний світогляд.

"Нова Культура" має стати тим жерелом для трудових мас, з якого черпатимуть вони знання нової пролетарської культури. "Нова Культура" має вказувати працюючим масам шлях до визволення і давати товчок до поширення і поглиблення всіх виявів життя робітничого і бідного селянства. В журналі "Нова Культура" беруть участь найкращі революційні письменники, так з Радянської України, як і з поза неї. "Нова Культура" ставить собі завданням допомогти широким пролетарським масам у виробленню та здобуттю ясного соціалістичного марксовського світогляду.

Є це перший робітничий журнал в Галичині і робота, яку намітив він собі, справді велика та кечуча. Дотепер українське робітництво й селянство не маючи власного журналу, було примушене користуватися шовіністичними патріотичними виданнями. "Нова Культура" цю прогалину в духовому життї трудових мас заповнює. Мабуть не треба багато говорити, що існування такого журналу на терені Сх. Галичини необхідне. Не забуваймо, що класова свідомість в краю тільки пробуджується в широких масах і її треба всіми способами підтримувати. А підтримувати можна тільки при допомозі друкованого слова. Тижневик "Земля і Воля" має надто мало місця, щоб присвячувати його ріжним кечучим питанням. Він ледво може докучувати важніші політичні події. "Нова Культура" являється широко пролетарсько-соціалістичною трибуною. Але мабуть кожному відомо добре відношення в Галичині, в яких робітничий журнал, при страшний доріжничій друку й паневру навіть при найкращій волі читачів в краю, не в силі удержатися. Одинока надія на грошеву піддержку закордонних товаришів, головне в Америці і Канаді. Закопанські робітники, які все приходять з допомогою робітничим організаціям, мусять на цей раз звернути увагу і на журнал "Нова Культура" — одиний соціалістичний журнал в Галичині. Відомі!

М. Ірчан.

Товариші! Відновляйте передплату на "Українські Робітничі Вісті".

Не забувайте також про пресовий фонд одинокій української робітничої газети в Канаді!

